

че, свързани наточени съ верига,
недвижни бяха неговите пръсти.

И няма устни шепила молитва:
„О, дай ми, Боже, въ мъка да живея:
съ неволята веднъж започналъ битва
да продължи — и не да навлечеся. . .

Ти повели, и азъ при Тебъ, ще ^идожа.
Не подаря ми дж, и още мъка:
да слава тебъ въ свеконна негодна,
безногъ, недоволенъ, въ немощъ и несръка.

Отъ менъ да чуятъ Твоята възслага,
възъ дето нмъ е своя смисълъ чунда —
надъ смъртъ и мъка кога се възнесия
комуто е живота анша нурка.

Те нека бъдатъ здрави . . . Во неволя
за менъ си Ти отсидялъ да живея . . .
Те слаби сж въ мощта на Твоята воля —
азъ въ немощта си, Боже, силенъ съ нем!”

СЕКИРАТА НА ИСТИНАТА

Презъ улиите празни на Мемфисъ
процесията се повлече муно:
въ безмълвие жреците тамъ вървятъ,
безмълвна е тълпата многолюдна.

Такава беше волята на тозъ
когото те отнасяхъ къмъ гроба:
живота го не селна, предъ смъртта
го умаси на вешъ сынъ прокоба.

И чу му се: „Докожа седемъ часъ,
и няма воля мъртва надъ живи . . .
Секирата на истината . . . тя
съ позоръ завършва дните на шастливий!”